

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZLATARU
STALNA SLUŽBA U KRAPINI
Krapina, Trg dr. Mirka Dražena Grmeka 1

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zlataru, Stalna služba u Krapini po sucu Barbari Čuček kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Mario Drožđan, OIB: 95965268495 iz Pregrade, Ulica Kolarija 7/1, kojeg zastupa punomoćnica Snježana Burić, odvjetnica iz Pregrade, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d., OIB: 92963223473, sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, koju zastupa punomoćnik Krno Knežević, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 15. srpnja 2026. u prisutnosti punomoćnice tužitelja Snježane Burić, odvjetnice iz Pregrade i punomoćnika tuženika Ivan Radić, odvjetnika iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba, 27. kolovoza 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

- I. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, isplatiti tužitelju Mario Drožđan, OIB: 95965268495 iz Pregrade, Ulica Kolarija 7/1, iznos u visini od 2.919,77 eura (slovima: dvije tisuće devetsto devetnaest eura i sedamdeset sedam centi) na ime zatezne kamate na plaćene iznose, s osnove nepoštenih ugovornih odredaba obračunate od dana uplata pojedinačnih novčanih iznosa do 29. rujna 2015., zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 17. travnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1.

siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

- II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB 92963223473, sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, nadoknaditi tužitelju Mario Drožđan, OIB: 95965268495 iz Pregrade, Ulica Kolarija 7/1, troškove postupka u iznosu od 960,08 (slovima: devetsto šezdeset eura i osam centi) sa zakonskom zateznom kamatom od 27. kolovoza 2026. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana. operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.
- III. Odbija se tužitelj s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu parničnog troška kao neosnovan.
- IV. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadu troškova postupka u cijelosti.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi tvrdi da je 7. ožujka 2006., radi kupnje stana, sklopio kao korisnik kredita ugovor o namjenskom kreditu sa tuženikom, broj 3206275613, temeljem kojeg ugovora se tuženik obvezao staviti mu na raspolaganje iznos od 112.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB na dan isplate kredita, dok se on obvezao navedeni iznos vratiti u mjesečnim anuitetima u kunsjoj protuvrijednosti 561,50 CHF obračunatoj po srednjem tečaju HNB važećem za CHF na dan plaćanja, uz redovnu kamatu koja je čl. 2. ugovora određena kao promjenljiva, a koja je na dan sklapanja ugovora iznosila 4,50% godišnje. Navedeni iznos je trebao vratiti kroz 360 mjesečnih obroka. Stranke su sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu dana 11. siječnja 2016. godine kojim se provodi konverzija kredita, sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 102/2015). Navodi da je vršio plaćanja po kreditu u iznosima potraživanja koje je utvrđivao tuženik. Tijekom otplate kredita izvršio je 3 prijevremene otplate dijela glavnice, a što je vidljivo iz Prometa po kreditu / Specifikaciji uplate za razdoblje od 02.03.2006. do 01.02.2020. Odredbe predmetnog ugovora prema kojima tuženik ima mogućnost jednostrano mijenjati kamatnu stopu te o valutnoj klauzuli u CHF, odnosno o vezanosti glavnice uz CHF, su ništetne. Ove odredbe protivne su Zakonu o zaštiti potrošača te Zakonu o obveznim odnosima, što je utvrđeno pravomoćnom odlukom Trgovačkog suda u Zagrebu P 1401/12 u tzv. kolektivnoj tužbi u odnosu na između ostalih osoba i ovdje tuženika koji je bio stranka u tom postupku. Spomenuta odluka

predstavlja res iudicata i obvezuje Naslovljeni sud u odnosu na pitanje ništetnosti odredbi predmetnih ugovora o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi odlukom banke, temeljem čl. 502.c ZPP-a te čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15, 14/19). Vrhovni sud je svojim odlukama Rev-1172/18 i Rev-3142/18 potvrdio da je presuda u kolektivnom sporu obvezujuća te da sudovi u individualnim sporovima nisu dužni niti ovlašteni preispitivati pitanje koje je već riješeno u predmetu P-1401/12 protiv tuženika. Slijedom navedenoga, kako bi se utvrdilo da su predmetne odredbe ugovora ništetne u ovom postupku potrebno je isključivo utvrditi da je predmetni ugovor obuhvaćen izrekom presude u predmetu P-1401/12, odnosno da : a. se radi o ugovoru o kreditu sklopljenom između 01.10.2004. i 31.12.2008. godine (što proizlazi iz ugovora); b. je ovdje tuženik bio stranka u predmetu P-1401/12 (što proizlazi iz presude); c. je tužitelj potrošač, odnosno predmetni ugovor potrošački ugovor (što proizlazi iz ugovora kojim se kupuje stan); te d. ugovor sadrži odredbe o valuti glavnice vezanoj uz švicarski franak (što proizlazi iz ugovora). Neovisno o samoj presudi P-1401/12, takve odredbe su u svakom slučaju ništetne iz svih razloga utvrđenih u kolektivnom sporu na koje se tužitelj referira, ali ih smatra nepotrebnim ovdje ponavljati s obzirom na pravomoćnost te presude. Opreza radi, ako bi sud ipak smatrao da je ovlašten ponovno utvrđivati sve okolnosti oko samog sklapanja ugovora predlaže se saslušanje tužitelja na okolnosti nepoštenosti istih ugovornih odredbi, nemogućnosti pregovaranja o njima, činjenicama da nije bio upoznat sa svim ekonomskim posljedicama i stvarnim rizicima ugovora i u potpunosti ih mogao razumjeti u smislu koji nalaže Zakon o zaštiti potrošača u trenutku sklapanja ugovora te druge okolnosti oko samog sklapanja ugovora. Iako su ništetne odredbe o pravu tuženika da svojom odlukom mijenja kamatnu stopu te da su bez učinka sve odluke koje je tuženik u tom smislu donosio, u ovom predmetu ne utužuje preplatu s osnove promjene kamatne stope, nego samo s osnove vezanosti iznosa glavnice uz CHF. Smatra kako je ništetna odredba Ugovora o kreditu kojom je iznos glavnice vezan uz CHF te da je ista bez učinka na visinu njegove obveze tokom otplate, dakle mjesečni anuitet trebao je iznositi prema istom onom tečaju po kojem mu je tuženik izvršio isplatu. Na taj način obveze stranaka su uravnotežene, tj. davatelj kredita ima pravo na povrat upravo onog iznosa (glavnice) koji je isplatio, uz kamatu za vrijeme korisnikova korištenja sredstava. Konverzija (Dodatak Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR od 11.01.2016.) ne može umanjiti njegova prava na povrat preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih ugovornih odredbi. Predmetna konverzija predstavlja pokušaj obnove (novacije) ništetne obveze. Člankom 148. st. 1. ZOO-a propisano je da je obnova bez učinka ako je prijašnja obveza bila ništetna. Stranke su se navedenim Dodatkom sporazumjele da navodnu obvezu po kreditu u CHF zamijene obvezom po kreditu u EUR, pogrešno smatrajući da ona postoji te da je temeljem ZPK tuženik obavezan, a on ovlašten, pristupiti takvoj konverziji. Međutim, takav sporazum je ništetan jer je obveza koju su namjeravali zamijeniti bila ništetna. Podredno, Dodatak se može kvalificirati i kao nagodba (čl. 150. ZOO definira nagodbu kao ugovor kojim osobe između kojih postoji spor ili neizvjesnost o nekom pravnom odnosu, prekidaju spor odnosno otklanjaju neizvjesnost i određuju svoja uzajamna prava i obveze). Identično kao i za obnovu, čl. 157. st. 2. ZOO definirano je da je ništetna nagodba o ništetnom pravnom poslu. Posljedično, ništetna je i nagodba o dijelu pravnog posla (valutnoj klauzuli) kada je taj dio pravog posla ništetan. Zakonska logika iza obje ove odredbe u potpunosti je identična i primjenjiva na predmetni slučaj. Ako su stranke sklopile sporazum kojim kakvu svoju obvezu uređuju na drugi način, međutim takva obveza nije zapravo postojala, (a stranke su pogrešno smatrale da postoji) takav

sporazum ne može imati učinka. Čak i kada ne bi bilo gore navedeno, radilo bi se o školskom primjeru nepostojanja suglasnosti o bitnim sastojcima (novog) ugovora – jer su stranke bile u zabludi u odnosu na objekt ugovora, odnosno okolnosti koje su za njega pretpostavke. Očito je već iz samog teksta Dodatka kako su stranke smatrale da postoji između njih ugovorni odnos sa glavnicom izraženom u CHF, iako on nije postojao. Da bi došlo do bilo kakvog sporazuma o izmjeni postojećih uvjeta, mora postojati suglasnost volja obje strane koja pretpostavlja svijest o uvjetima koji se mijenjaju. Svijest (suglasnost volja) nije postojala niti je mogla postojati, s obzirom da su očito (prema sadržaju samog aneksa) stranke polazile od (pogrešne) pretpostavke da je valjana odredba o valuti u CHF. Konačno, ako je stvarna obveza korisnika kredita u trenutku pristupa konverziji iznosila manje nego što je uzeto kao pretpostavka konverzije (a tako je i bilo – jer je izračun rađen koristeći ništetne i nepošteno odredbe) neprihvatljiv je zaključak da bi sklapanjem Dodatka on povećao svoju obvezu u odnosu na onu koja je stvarno postojala, a čega nije bio svjestan. Takav sporazum svakako bi bio suprotan moralu društva (ništetan), ali i smislu te svrsi Zakona o potrošačkom kreditiranju, prvenstveno samih odredbi o konverziji. Ovo stajalište potvrđuje i praksa Suda Europske unije, koji je utvrdio obvezna načela i pravne posljedice utvrđenja odredbe ništetnom: ...da se ugovornu odredbu koja je proglašena nepoštenom mora smatrati načelno, kao da nikada nije postojala, tako da ne može imati učinak u odnosu na potrošača, s posljedicom ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio kada navedena odredba ne bi postojala. (t. 41, odluka u predmetu C-118/17 od 14. 3. 2019. godine, kao i druge odluke tog suda). Stoga posljedica konverzije ne može biti pogoršanje položaja potrošača koji je bio suočen sa nepoštenom odredbom u odnosu na onu pravnu i faktičnu situaciju u kojoj bi bio da navedena odredba nije postojala, jer bi takva bila protivna pravnoj stečevini EU, ali i načelima hrvatskih propisa donesenih upravo sa ciljem zaštite potrošača od nezakonitog postupanja banaka. Smisao niti posljedica konverzije ne smije biti zaštita banaka od njihovog vlastitog nezakonitog postupanja, a na štetu potrošača. Od tuženika je temeljem ovog ugovora o namjenskom kreditu primio 112.000,00 CHF / 525.540,40 kn. Srednji tečaj HNB na dan plaćanja 8. ožujka 2006. je iznosio 4,692325. S obzirom na to da je otplata trebala biti bez utjecaja tečajnih razlika, dakle po istom tečaju po kojem je tuženik izračunao iznos koji mu je isplatio, smatra kako je preplatio tuženiku zbog nepoštenih odredbi ukupno iznos u visini od 12.822,79 eura/ 96.613,31 kn, koji iznos mu je tuženik dužan vratiti, kako slijedi: - iznos u visini od 9.691,46 eura / 73.020,10 kn sa zakonskim zateznim kamatama od 11. siječnja 2016. (dan provođenja konverzije) s osnove više plaćenog zbog promjene deviznog tečaja za razdoblje od 1. studenog 2008. do 11. siječnja 2016.; - iznos u visini od 734,45 eura / 5.533,71 kn (iznos zakonskih zateznih kamata za period do 11. siječnja 2016. s osnove više plaćenog zbog rasta tečaja (23.661,65 kn) prebijen s preplatom iz konverzije (18.127,76 kn)); - iznos u visini od 2.396,88 eura / 18.059,29 kn sa zakonskim zateznim kamatama za koji iznos je „povećana“ glavnica konverzijom, odnosno s osnove razlike između preostale glavnice kredita koju je utvrdila banka prilikom konverzije kredita i preostale glavnice kredita po stvarnom otplatnom planu, uzimajući samo CHF tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita. Preplata po svakoj osnovi iz tužbenog zahtjeva prikazana je u tablici preliminarog izračuna koja se dostavlja u prilogu ove tužbe. Naime, iz preliminarog obračuna proizlazi kako je zbog većeg tečaja za otplatu u odnosu na tečaj po kojem je isplaćen kredit preplatio iznos u visini 73.020,10 kn / 9.691,46 eura. Nadalje, ukupan iznos zateznih kamata obračunatih od dana pojedinačno više plaćenog do dana provođenja konverzije iznosi 23.661,65 kn. Također je na dan provođenja konverzije iskazana preplata u iznosu od 18.127,76 kn,

i istom bi bile podmirene zatezne kamate za više plaćene iznose do 01.01.2013., dio zatezne kamate po više plaćenom 01.02.2013. u iznosu od 259,58 kn, te sve zatezne kamate na više plaćeno zbog rasta tečaja od 01.03.2013. u iznosu od 5.274,31 kn te bi preostao ukupan iznos zateznih kamata od 5.533,89 kn, što primjenom fiksnog tečaja konverzije kuna u EUR na svaki pojedinačni iznos zatezne kamate iznad preplate priznate po konverziji iznosi 734,45 eura. Nadalje, na dan provođenja konverzije iznos glavnice je iznosio 55.962,92 CHF što bi po tečaju na dan isplate kredita iznosilo 262.596,21 kn, dok je utvrđena glavnica u iznosu od 280.655,53 kn, odnosno 18.059,32 kn više, što primjenom fiksnog tečaja konverzije kuna u euro iznosi 2.396,88 eura. Iznos preplate predstavlja korist koju je tuženik neosnovano stekao te je stoga dužan vratiti (čl. 1111. ZOO). S obzirom da je nepripadajuću korist stekao temeljem nepoštenih odredbi ugovora kojeg je tuženik sastavio i temeljem mjesečnih potraživanja koje je sam tuženik tražio od njega, na navedene iznose dužan je platiti zakonsku zateznu kamatu od dana primitka. Ujedno ima pravo na povrat ovih iznosa temeljem odredbi zakona o restituciji, odnosno obveze vraćanja primljenog temeljem ništetnog pravnog posla (čl. 323. ZOO). Slijedom navedenog, tužitelj u tužbi postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu te s osnove ništetnosti tih odredbi postavlja kondemnatorni tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 9.691,46 eura zajedno sa zateznim kamatama od 12. 1. 2016., isplatu iznosa od 734,45 eura s osnove zakonskih zateznih kamata za period do 11. siječnja 2016. temeljem više plaćenog zbog rasta tečaja te iznos od 2.396,88 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 12. 1. 2016. s osnove razlike glavnice.

2. U odgovoru na tužbu tuženik u cijelosti spori osnovanost i visinu tužbe i postavljenih tužbenih zahtjeva tužitelja. Ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio tijekom postupka. Svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač. Ako se tužitelj poziva na primjenu odredbe članka 502. c ZPP-a, odnosno na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, upravo je na njemu kao tužitelju teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na njega doista mogu i trebaju primijeniti. Nadalje ističe prigovor zastare iz razloga što je eventualno potraživanje tužitelja po ugovoru o kreditu u zastari. Na zahtjev tužitelja za isplatu ima se primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanja koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe čl. 126. ZPP-a u svezi odredbe čl. 230. ZOO-a. Slijedom navedenog, cijeneći okolnost da je predmetna tužba podnesena dana 17. travnja 2023. godine, ističe kako je prošlo više od tri godine od plaćanja koja je tužitelj vršio, pa se stoga ima smatrati kako je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari. Ujedno se ističe, da čak i kada bi se imali primijeniti dulji zakonski rokovi zastare (pet godina) da bi za sva potraživanja tužitelja dospjela prije 17.4.2018. godine nastupila zastara. Odlučna činjenica koju sud treba uzeti u obzir u ovom predmetu jest da su tužitelj i on dana 11.siječnja 2016. godine sklopili Dodatak Ugovoru o kreditu (dalje u tekstu: Dodatak) kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje u tekstu: ZIDZPK/15). Tim Dodatkom su

parnične stranke izmijenile osnovni Ugovor o kreditu na način da je tužiteljov kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR odnosno položaj tužitelja je izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Dakle, Dodatkom je promijenjena ugovorena valutna klauzula i ugovorna kamatna stopa iz osnovnog ugovora čime je tužitelj prihvatio i promjenjivu kamatnu stopu (određeno strukturiranu), a koja kamatna stopa se primjenjivala na kredite iste vrste s valutnom klauzulom u EUR od dana sklapanja osnovnog ugovora. Cilj i osnovno načelo ZIDZPK/15 propisano je odredbom čl. 19.b koja navodi da konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Odredbom čl. 19.c određen je način izračuna konverzije, gdje se u toč. 1. i 2. navodi da se na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR, a da se umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja Ugovora o kreditu. Toč. 3. cit. Odredbe propisano je da se početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom izračunatim u skladu s točkama 1. i 2. (kako je prethodno navedeno), i na temelju kojeg se izračunavaju novi obroci odnosno anuiteti u kunama s valutnom klauzulom u EUR, uzimajući u obzir sve izmjene ugovornih uvjeta koji se odnose na iznos, namjenu i rokove dospelje glavnice te iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i obroka odnosno anuiteta. Odredbom čl. 19. c toč. 4. ZIDZPK/15 propisano je da se prilikom konverzije kredita uzimaju u obzir cjelokupni iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka u CHF te se navedeni cjelokupni iznosi pretvaraju u EUR i u valutnu klauzulu u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate. Dakle, zakonom je bilo točno propisano na koji način se vršila konverzija kredita iz CHF u EUR. Osim toga, odredbama ZIDZPK/15 nije samo bilo propisano na koji način se ima provesti konverzija kredita iz CHF u EUR, nego i način na koji je potrebno izvršiti provjeru izračuna konverzije te obavijestiti potrošača o tome, dakle na koji način i u kojoj mjeri informirati potrošača o samoj konverziji. Odredbom čl. 19. d propisano je da je Banka za potrebe provjere izračuna konverzije bila dužna izraditi kalkulator na temelju kojeg je izračunata konverzija, koji uključuje detaljan pregled izračuna svih elemenata izračuna konverzije utvrđene u članku 19.c ZIDZPK/15, te ga učiniti dostupnim svakom pojedinom potrošaču preko svojih mrežnih stranica, kao i da je dužna prije objave kalkulatora na mrežnoj stranici

pribaviti mišljenje ovlaštenog revizora ili sudskog vještaka da je kalkulator izrađen u skladu s načinom izračuna propisanim člankom 19.c ovoga Zakona te takvo mišljenje objaviti na svojim mrežnim stranicama u roku od 45 dana od dana stupanja na snagu ZIDZPK/15. Tužitelju je pravovremeno i u skladu s odredbama ZIDZPK/15 dostavio izračun konverzije kredita sa stanjem na dan 30. rujna 2015. godine u usporedni kredit s valutnom klauzulom u EUR utemeljen na novom otplatnom planu koji je zamijenio početno utvrđeni otplatni plan i koji je uzeo u obzir valutu kredita (CHF - EUR) i tijekom kamatnih stopa, kako za CHF kredit tako i za EUR kredit, pritom uzimajući u obzir cjelokupne iznose uplaćene radi namirenja početno utvrđenih obroka u CHF. Navodi da Sud EU u predmetu C-567/20. je odlučio te iznio stav da je Dodatak ugovora o kreditu isključen od ispitivanja nepoštenosti uzimajući u obzir članak 1. stavak 2. Direktive 93/13. Naime, navedeni članak se temelji na pretpostavci da zakonske ili regulatorne odredbe država članica kojima se izravno ili neizravno utvrđuju uvjeti potrošačkih ugovora ne sadržavaju nepoštene odredbe, već stvaraju ravnotežu između prava potrošača i prava prodavatelja robe ili pružatelja usluge. Navodi da konverzija provedena sukladno odredbama ZIDZPK/15 i njezini učinci ne mogu biti predmetom ispitivanja nepoštenosti. Također navodi da je konverzija kredita tužitelja iz CHF u EUR, koja je isto tako odraz zakonskih odredbi ZIDZPK/15, isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti te da su stoga svi učinci konverzije (koji su usput rečeno nesporno retroaktivni), isključeni iz primjene Direktive pa tako i nacionalnih odredbi o zaštiti potrošača, jer se i u ovom slučaju mora pretpostaviti (*praesumptio iuris et de iure*) da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza tužitelja kao potrošača i njega kao trgovca. Ukazao je na pravno shvaćanje zauzeto na sedmoj sjednici građanskog odjela VSRH od 20. prosinca 2022. godine. Istaknuo je, da je Vrhovni sud Republike Hrvatske, a nastavno na odluku Suda EU u predmetu C-567/20 i rješenje posl.br. Gos 1/2019, konačno zauzeo i ponovno potvrdio pravno shvaćanje da nakon provedene konverzije ugovora o krediti prema odredbama ZIDZPK/15 tužitelj ne raspolaže valjanom pravnom osnovom za potraživanjem bilo kakvih iznosa s osnove preplaćenih tečajnih razlika i kamata. VSRH navodi i da je ZIDZPK/15 ustanovio posebna pravila temeljem kojih je bio u zakonskoj obvezi ponuditi tužitelju sklapanje sporazuma (Aneksa), a tužitelj je taj koji je odlučivao o tome da li želi ili ne želi stvoriti novu pravnu osnovu odnosno tužitelj je imao pravo nastaviti otplatu kredita prema važećim ugovornim uvjetima, pa je stoga sporazum o konverziji valjan i proizvodi pravne učinke od samoga početka tako da je položaj tužitelja izjednačen s položajem svih onih mnogobrojnih korisnika kredita koji su izvorno sklopili ugovore vezane uz EUR, čime je otklonjena neravnoteža u slučaju kredita u CHF, što je bio smisao ZIDZPK/15 kao posebnog zakona ne-sistemskeg karaktera. Navodi da VSRH zauzima pravno shvaćanje da načelno korisnici kredita koji su izvršili konverziju kredita iz CHF u EUR imaju pravni interes postavljati kondemnatorne zahtjeve (jer treba poći od toga da podnositelji kondemnatorne tužbe u pravilu ne moraju dokazivati postojanje pravnog interesa), ali ipak samo pod uvjetom da ističu one razloge ili okolnosti eventualne ništetnosti koji se tiču same konverzije, bilo zbog razloga iz općeg obveznog prava bilo zbog toga što konverzija nije eventualno provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15. Dakle, u svim drugim slučajevima, kao što je to i u ovom pojedinačnom predmetu, korisnici kredita koji su konvertirali svoj kredit po ZIDZPK/15 nemaju pravni interes postavljati kondemnatorne zahtjeve koji bi se odnosili na bilo kakva obeštećenja koja bi mogla proizlaziti iz odnosa između Banke i korisnika kredita, a koji odnos je naknadno uređen sporazumom o konverziji kao novom pravnom osnovom među strankama. VSRH dodatno pojačava ovaj stav i tumačenjem presude Suda EU (posl.br. C-118/17 - Dunai) gdje, kao razloge zbog kojih

ova presuda nije primjenjiva na slučajeve konverzije kredita u Republici Hrvatskoj, naglašava važnost činjenice da postoji temeljna razlika između okolnosti slučaja konverzije u Mađarskoj i slučaja konverzije u Republici Hrvatskoj. Naime, u tužbi tužitelj uopće ne osporava činjenicu da je konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15 odnosno ne iznosi neke druge razloge izvan režima ZIDZPK/15 temeljem kojih bi mu pripadalo eventualno neko pravo na isplatu. U smislu navedenog, ističe da se protivi svim dokaznim prijedlozima tužitelja, osobito prijedlogu radi provođenja financijskog vještačenja s ciljem izračuna navodno preplaćenih iznosa. Iz zakonskog okvira određenog ZIDZPK/15, pravnih stajališta VSRH izraženih u odlukama posl.br. Gos 1/2019, Rev 1014/18, Revd 2021/2020 te iz odluke Suda EU C-567/20, proizlaze sljedeće okolnosti primjenjive na ovaj konkretni slučaj: Dodatak ugovora o kreditu zaključen između tužitelja i njega, kao pravni posao koji je sklopljen na temelju posebnog zakona ZIDZPK/15 i voljom stranaka, proizvodi pravne učinke od samoga početka i valjan je; Dodatkom ugovora o kreditu zaključenog između tužitelja i njega stvorena je nova pravna osnova koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu i koja uspostavlja ravnotežu između tužitelja kao potrošača i njega kao trgovca; Tužitelj kao korisnik kredita u CHF nema pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i/ili valutnoj klauzuli, niti posljedično potraživati bilo kakva navodna obeštećenja s te osnove. Tužitelj je prihvaćom konverzije odnosno sklapanjem Dodatka pristao biti korisnik kredita s valutnom klauzulom u EUR od početka ugovornog odnosa, te ga stoga treba promatrati isključivo kao korisnika kredita u EUR-ima, koji se ne može pozivati na odluke iz kolektivnog spora, a sve iz razloga što se kolektivni spor odnosi samo na CHF korisnike kredita. Zakonske ili regulatorne odredbe država članica kojima se izravno ili neizravno utvrđuju uvjeti potrošačkih ugovora ne sadržavaju nepošteno odredbe, već stvaraju ravnotežu između prava potrošača i prava prodavatelja robe ili pružatelja usluge. Uzimajući u obzir prethodno navedeno i izraženi pravni stav VSRH-a i Suda EU, jasno je da tužitelj nema pravni interes za vođenjem ovog postupka, jer je u ovom slučaju konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15, te ne postoje bilo kakvi drugi razlozi nevaljanosti takvog ugovornog odnosa, a što je uostalom i nesporno među strankama. Naime, u tužbi tužitelj uopće ne osporava činjenicu da je konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15 odnosno ne iznosi neke druge razloge izvan režima ZIDZPK/15 temeljem kojih bi mu pripadalo eventualno neko pravo na isplatu. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate od dana 11. siječnja. 2016. godine, ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Navedeno mišljenje Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. godine: „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti

treba u smislu odredbe čl.214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“ U odnosu na prijedlog tužitelja da se u ovom postupku provede financijsko vještačenje, ističe da se protivi takvom prijedlogu iz razloga što je trenutno sporna uopće osnovanost tužbenog zahtjeva tužitelja, pa stoga predlaže prvenstveno provođenje personalnih dokaza. Tuženik predlaže da sud odbije sve tužbene zahtjeve tužitelja i naloži tužitelju da mu naknadi prouzročene troškove ovog parničnog postupka.

3. Presudom Županijskog suda u Varaždinu, poslovni broj: GŽ-971/2024-3 od 30. listopada 2025., potvrđena je presuda Općinskog suda u Zlataru, Stalne službe Krapina, poslovni broj: P-181/2023-28 od 28. svibnja 2024. u dijelu u kojem je utvrđen ništetnim dio ugovorne odredbe čl. 1. st. 2. Ugovora o namjenskom kreditu broj 3206275613 od dana 7. ožujka 2006., ovjerenog kod javnog bilježnika Irme Pavelić iz Pregrade pod brojem OU-27/2006 dana 7. ožujka 2006. koji glasi: „uz valutnu klauzulu“ te u dijelu u kojem je utvrđen ništetnim dio ugovorne odredbe čl. 7. st. 1. Ugovora o namjenskom kreditu broj 3206275613 od dana 7. ožujka 2006., ovjerenog kod javnog bilježnika Irme Pavelić iz Pregrade pod brojem OU-27/2006 dana 7. ožujka 2006. koji glasi: „Korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti 561,50 CHF (slovima: petstošezdesetijedancijelipedesetchfa) obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dana plaćanja“. Presudom Županijskog suda u Varaždinu, poslovni broj: GŽ-971/2024-3 od 30. listopada 2025. odbijen je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 9.614,86 EUR s osnove povrata preplaćenih iznosa kredita temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i zateznih kamata na taj iznos od 12. siječnja 2016. do isplate te je odbijen zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 2.396,88 EUR s osnove razlike između preostale glavnice kredita koju je utvrdila banka prilikom konverzije kredita i preostale glavnice kredita po stvarnom otplatnom planu, uzimajući samo CHF tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita i zateznih kamata na taj iznos od 12. siječnja 2016. do isplate.

4. Rješenjem Županijskog suda u Varaždinu, poslovni broj: GŽ-971/2024-3 od 30. listopada 2025. ukinuta je presuda Općinskog suda u Zlataru, Stalne službe Krapina, poslovni broj: P-181/2023-28 od 28. svibnja 2024. u dijelu koji se odnosi na isplatu zateznih kamata na plaćene iznose s osnove nepoštenih ugovornih odredaba obračunate od dana uplata pojedinačnih novčanih iznosa do 29. rujna 2015. te u odluci o troškovima postupka.

5. Nakon provedenog financijskog vještačenja u ponovljenom postupku, tužitelj je podneskom od 29. lipnja 2026. te konačno na glavnoj raspravi 15. srpnja 2026. precizirao tužbeni zahtjev tako da u odnosu na zatezne kamate na više plaćene razlike u anuitetima s osnove primjene valutne klauzule do dana konverzije potražuje iznos od 2.919,77 eura zajedno sa zateznim kamatama od 17. travnja 2023.

6. Tuženik se na glavnoj raspravi od 15. srpnja 2026. u odnosu na tako precizirani tužbeni zahtjev protivio preinaci tužbenog zahtjeva.

7. Budući da je tužbeni zahtjev povećan, radi se o preinaci tužbe u smislu odredbe čl. 191. st. 1. ZPP-a. Prema odredbi čl. 190. st. 1. ZPP-a, tužitelj može do zaključenja prethodnog postupka preinačiti tužbu. Prema stavku 2. navedenog članka, iznimno od odredbe stavka 1. ovog članka, tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja

prethodnog postupka. Ocjenjujući da prije provođenja financijskog vještačenja tužitelj nije mogao postaviti precizirani tužbeni zahtjev, sud utvrđuje da je tužitelj u konkretnom slučaju mogao preinaciti tužbu te je, sukladno odredbi čl. 190. st. 3. ZPP-a, na glavnoj raspravi od 15. srpnja 2026. sud dopustio preinaku tužbe smatrajući da je to svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama.

8. Podnesak tuženika zaprimljen 31. srpnja 2026., nakon zaključenja glavne rasprave za ovu parnicu nema nikakvog značenja.

9. U dokaznom postupku sud je pročitao ugovor o namjenskom kreditu broj 3206275613 od 7. ožujka 2006. (list 8-16 spisa), izvršio je uvid u otplatni plan kredita (list 17 do 28 spisa), dodatak ugovoru o kreditu broj 01-2016, broj računa 7103044670 od 11. siječnja 2016. (list 29-34 spisa), podatke o kamatnoj stopi broj kreditne partije 7103044670 (list 37- 42 spisa), obavijest o izračunu efekata konverzije od 11. siječnja 2016. (list 43 spisa), suglasnost od 11. siječnja 2016. (list 44-45 spisa), potvrdu (solemnizaciju) privatne isprave javnog bilježnika Gordane Večerić iz Pregrade, Kostelgradska 9 od 11.1.2016. broj OV-57/2016. (list 47- 48 spisa), dodatak ugovoru o stambenom kreditu broj 3206275613/01 od 9. prosinca 2019. (list 49-50 spisa), promete po kreditu/specifikacije uplata (list 51- 65 spisa), izračun konverzije na dan 30. rujna 2015. (list 195-199 spisa), proveden je dokaz knjigovodstveno financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku za financije, računovodstvo i vrijednosne papire Darku Prpiću iz Zagreba od 11. listopada 2023. (list 273-286 spisa), sud je usmeno saslušao na raspravi stalnog sudskog vještaka Darka Prpića, provedeno je dopunsko financijsko vještačenje po istom vještaku od 1. travnja 2026. (list 729-732 spisa) te je proveden dokaz saslušanjem tužitelja.

10. Drugih dokaznih prijedloga stranke nisu imale.

11. Tužbeni zahtjev je osnovan.

12. Iz isprava u spisu je vidljivo, a nije ni sporno:

- da su stranke 7. ožujka 2006. sklopile ugovor o namjenskom kreditu, broj: 3206275613, kojim je tužitelju odobren i isplaćen kredit u kunskoj protuvrijednosti od 112.000,00 CHF po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važeće na dan isplate kredita (čl. 1. ugovora), na rok oplate 30 godine (čl. 3. ugovora), a kao namjena kredita ugovorena je kupnja stana (čl. 6. ugovora),

- da je člankom 2. ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po naprijed navedenom ugovoru promjenjiva, sukladno odluci tuženika, a koja je na dan sklapanja ugovora iznosila 4,50 % godišnje (čl. 2. ugovora),

- da je člankom 7. ugovoreno da korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti u kunskoj protuvrijednosti od 561,50 CHF obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan plaćanja za CHF,

- da su tijekom otplate kredita odlukom kreditora u više navrata promijenjene kamatne stope te se mijenjao i tečaj CHF prema kojem su se obračunavali anuiteti,

- da su stranke 11. siječnja 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15., dalje: ZID ZPK/15.), a na način da je tužiteljev kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, a kojim su promijenili ugovorene odredbe u pogledu valutne klauzule i ugovorene kamatne stope iz osnovnog ugovora i iznos preostale neotplaćene glavnice kredita,

- da je konverzija i izračun iste proveden sukladno ZID ZPK/15,

- da je prema izračunu konverzije od 30. rujna 2015. tužitelj uplatama po kreditu u CHF preplatio konvertirani kredit u EUR za iznos od 2.408,05 eura.

13. Sporno je ima li tužitelj pravo na zateznu kamatu na plaćene iznose s osnove nepoštenih ugovornih odredaba obračunate od dana uplata pojedinačnih novčanih iznosa do 29. rujna 2015.

14. Obzirom da je pravomoćnom odlukom utvrđena ništetnost dijela odredbi ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule, to tužitelju pripada pravo na povrat preplaćenih iznosa zbog navedenih ništetnih odredbi ukoliko nije u cijelosti obeštećen izvršenom konverzijom.

15. ZID ZPK/15 imao je za cilj otkloniti nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i osigurati korisnicima kredita u CHF, odnosno u kunama vezano za tečaj CHF, isti položaj u odnosu na korisnike kredita u valuti EUR. Na temelju odredbi čl. 19.b i čl. 19.c koji su dodani čl. 1. ZID ZPK/15 proizlazi da vjerovnik i dužnik uređuju svoje odnose u pogledu valute obveze i kamatne stope za cijelo razdoblje od sklapanja kredita pa nadalje (na način da se korisnik kredita dovodi u isti položaj kao da je ugovor o kreditu sklopio uz valutnu klauzulu u EUR) s time da se razlika između više uplaćenih iznosa i obveze koju bi potrošač imao da je sklopio ugovor s valutnom klauzulom u EUR računa kao preplata, kojom se ovisno o okolnostima slučaja postupa sukladno dodanoj odredbi čl. 19.c st. 5. ZID ZPK/15.

16. Odredbe Glave II. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 41/14, 110/15 i 14/19 – dalje: ZZP/14) koji uređuju pitanje nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima ne primjenjuju se na ugovorne odredbe kojima se u ugovoru unose zakonske odredbe prisilne prirode odnosno kojima se u ugovor unose odredbe i načela konvencija koje obvezuju Republiku Hrvatsku jer to prijeći odredba čl. 49. st. 5. ZZP/14.

17. Sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženice (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužiteljica kao potrošač bila u prilici još prije sklapanja Aneksa Ugovora proučiti njegove odredbe.

18. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Aneksom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15.

19. Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci poslovni broj: Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. zauzeo je sljedeće pravno shvaćanje:

"Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovora o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

20. Sukladno navedenom, dat je i zadatak sudskom vještaku za financije.

21. Na temelju nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za financije, računovodstvo i vrijednosne papire Darka Prpiću iz Zagreba od 11. listopada 2023. te dopune nalaza i mišljenja od 1. travnja 2026. od bitnih činjenica sud je utvrdio da obračunate zatezne kamate na više plaćene razlike u anuitetima s osnove primjene valutne klauzule do dana konverzije ukupno iznose 2.919,77 EUR. Više plaćene razlike u anuitetima s osnove primjene valutne klauzule ukupno iznose 9.614,86 EUR. Preplata utvrđena konverzijom iznosi 2.408,05 EUR. Razlika preostale glavnice po konverziji iznosi 2.396,88 EUR. Manje plaćene razlike u anuitetima s osnove primjene valutne klauzule ukupno iznose -599,91 EUR.

22. Tužitelj nije imao prigovora na nalaz i mišljenje vještaka te je podneskom od 29. lipnja 2026. i konačno na glavnoj raspravi 15. srpnja 2026. precizirao tužbeni zahtjev i to prema varijanti ako se promatraju samo iznosi koje je tužitelj više platio.

23. Punomoćnici stranaka na glavnoj raspravi od 15. srpnja 2026. naveli su da ne traže da sudski vještak usmeno iznese svoj nalaz i mišljenje na raspravi.

24. Sud je nalaz i mišljenje ocijenio stručnim i objektivnim, dok je u odnosu na pravna pitanja ovaj sud svoj stav obrazložio u ovom obrazloženju te je sukladno tome i određen zadatak vještačenja.

25. U pogledu tzv. negativnih razlika treba reći da prema pravnom shvaćanju izraženom u presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-549/2023-4. od 18. prosinca 2023.: "U slučaju izostanka prigovora radi prebijanja ili materijalnopravnog prigovora prijeboja ili protutužbenog zahtjeva, u postupcima u kojima tužitelj potražuje isplatu preplaćenih mjesečnih iznosa po osnovi ništetnosti odredbe o CHF valutnoj klauzuli, sud nije ovlašten niti dužan umanjiti tužiteljevu tražbinu s tzv. potplaćenim

iznosima, odnosno negativnim tečajnim razlikama koji se odnose na razdoblje kada je tečaj HRK-CHF bio manji od tečaja HRK-CHF na dan isplate kredita". Tuženik u ovoj parnici u pogledu tzv. negativnih razlika nije istaknuo niti prigovor radi prebijanja, niti materijalnopravni prigovor prijeboja niti protutužbenog zahtjeva pa je sukladno tome osnovan zahtjev tužitelja postavljen upravo prema varijanti kada se promatraju samo više plaćeni iznosi.

26. Dakle, provedenom konverzijom, nije uspostavljena ravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana, odnosno tužiteljica nije oštećena, jer je iz nalaza i mišljenja vještaka utvrđeno da unatoč provedenoj konverziji i dalje ostaje dug tuženika na ime zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po osnovi tečajnih razlika.

27. Prema odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/05., dalje: ZOO), koji se, s obzirom na vrijeme sklapanja ugovora (7. ožujka 2006.), u ovom slučaju primjenjuje na temelju odredbi iz čl. 1163. st. 1. i čl. 1165. tog Zakona, u slučaju ništavosti ugovora svaka strana dužna je vratiti drugoj sve što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Prema čl. 324. st. 1. ZOO-a, ništavost neke odredbe ne povlači ništavost ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Posljedica ništavosti navedenih odredbi jest i primjena odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a, prema kojoj kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, nadoknaditi vrijednost ostvarene koristi. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa u odnosu na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (29. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.

28. Sud je utvrdio da preplata tužitelja na ime zatezne kamate na više plaćene razlike u anuitetima s osnove primjene valutne klauzule do dana konverzije 29. rujna 2015. bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji, iznosi 2.919,77 eura, zbog čega je valjalo odlučiti kao točkom I. izreke presude.

29. Zatezne kamate na iznos dospjelih zateznih kamata mogu se zahtijevati kada prestane glavno potraživanje, iz čega proizlazi da se kamate obračunate za određeno vremensko razdoblje mogu utužiti u apsolutnom iznosu i na njih se tražiti procesne kamate samo ukoliko je prestalo glavno novčano potraživanje iz kojeg proizlaze te kamate pa tužitelju pripada zatezna kamata na iznos obračunatih zateznih kamata u iznosu od 2.919,77 eura. Zatezna kamata na dospjele nepodmirene zatezne kamate u iznosu od 2.919,77 eura temeljem čl. 29. ZOO-a i čl. 31. st. 2. ZOO-a tužitelju je dosuđena od dana kada je sudu podnesen zahtjev za njihovom isplatom odnosno od podnošenja tužbe 17. travnja 2023., zbog čega je odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

30. Tuženikov prigovor zastare nije osnovan. Naime, ZZP/09 (kao ni onaj raniji, a ni sada važeći ZZP) odredbe o zastari ne sadrži te se primjenjuju opće odredbe ZOO-

a. Tražbine zbog povrata stečenog bez osnove zastarijevaju u općem zastarnom roku od pet godine iz čl. 225. ZOO-a. Prema odredbi čl. 241. ZOO-a, zastara se prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Prema odredbi čl. 140. ZPP/09, pokretanje ili vođenje postupka pokrenutom na temelju članka 131. ovog Zakona ne sprečava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovog Zakona ili drugim propisima koji su navedeni u članku 131. ovog Zakona, prouzročena šteta da pokretne pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv osobe kojoj je nedopuštenim postupanjem prouzročila štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen po utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokretne bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarivanje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima. Odgovarajuću odredbu sadrži i čl. 126. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 19/22., dalje: ZPP/22.), važećeg u vrijeme pokretanja ove parnice. No, o učincima tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava podnesene u skladu s čl. 131. ZPP-a na prekid zastarnog roka izjasnio se Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi i rješenju, poslovni broj: Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018. Pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske u navedenoj odluci jest da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. S obzirom da se radi o odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske donesenoj u pogledu tzv. izvanredne revizije iz odredbe čl. 382. st. 2. ZPP-a, svrha koje je upravo jedinstvena primjena prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, takvim shvaćanjem je i ovaj sud vezan. Povodom ustavne tužbe podnesene protiv navedene presude Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci broj: U-III-2922/2018 od 20. veljače 2020. zaključuje da "ovdje spornom pitanju prekida roka zastare Vrhovni sud pristupio imajući u vidu svrhu instituta zastare s jedne strane, te svrhu sustava kolektivne zaštite potrošača s druge strane, uravnotežujući suprotstavljene interese s jedne strane potrošača kao vjerovnika te s druge strane podnositeljice kao dužnika. Stoga Ustavni sud ne nalazi ništa očito nerazumno ili proizvoljno u pravnom shvaćanju Vrhovnog suda iznesenom u ovdje osporenoj presudi." Tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava Trgovačkom sudu u Zagrebu u predmetu P-1401/2012 podnesena je 4. travnja 2012., čime je došlo do prekida zastare.

31. Prema odredbi čl. 245. st. 3. ZOO-a, kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ... zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Prethodno navedeno pravno shvaćanje potvrđeno je i objedinjenim pravnim shvaćanjem donesenim na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022. pod točkom 4.

32. U konkretnom slučaju, budući da se radi o zahtjevu zbog ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli, zastara je ponovno počela teći od 15. lipnja 2018. zbog presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: PŽ-6632/1017 kojom je o tome pravomoćno završen kolektivni spor, pa bi zastarni rok istekao 15. lipnja 2023. tako da zastara u ovom slučaju očito nije nastupila, a tužba u ovom predmetu je podnesena 17. travnja 2023. čime je zastara ponovno prekinuta.

33. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. ZPP-a, budući da su stranke djelomično uspjele u parnici.

34. Sa zahtjevima za isplatu tužitelj je uspio s 19,55% (VPS: 14.931,51 eura), a u odnosu na osnovu tužbenog zahtjeva tužitelj je uspio u cijelosti pa tako prosječni uspjeh tužitelja u parnici ukupno iznosi 59,78%, a tuženikov 40,22%. Sukladno tome, tužitelju je priznato 19,56% (59,78%-40,22%) troškova zastupanja potrebnih za vođenje parnice, a zahtjev tuženika za naknadu troškova je odbijen u cijelosti. Tužitelju su, kao potrebni priznati troškovi: sastava tužbe prema Tbr. 7/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj: 138/23.), koja se primjenjuje temeljem odredbe Tbr. 52. st. 3. ove Tarife, u iznosu od 100 bodova, sastavljanje podnesaka od 2. studenog 2023. i 29. lipnja 2026. prema Tbr. 8/1 u iznosu od po 100 bodova, za svaku od navedenih radnji, zastupanje na ročištima od 26. rujna 2023., 31. siječnja 2024., 19. travnja 2024., 26. veljače 2026. i 15. srpnja 2026. prema Tbr. 9/1 u iznosu od 100 bodova, za svaku od navedenih radnji te sastava žalbe od 2. studenog 2023. prema Tbr.10/4 u zatraženom iznosu od 25 bodova, što zajedno iznosi 825 bodova, odnosno, prema vrijednosti boda od 2,00 eura iz Tbr. 54. iznosi 1.650,00 eura. Navedeni troškovi priznati su mu razmjerno uspjehu od 19,56 %, odnosno u iznosu od 322,74 eura. Tužitelju nije priznat trošak za sastav podneska od 26. ožujka 2023. jer isti nije dostavljen u ovom postupku, a ukoliko se zatraženi trošak odnosi na sastav podneska od 26. rujna 2023. uz kojeg dostavlja dokaz o uplati predujma za sudsku pristojbu isti nije bio potreban za vođenje ovog postupka, budući da sud ima uvid u izvršena plaćanja. Tužitelju nije priznat trošak za sastav prijedloga za dopuštanje revizije od 24. veljače 2026. jer će o zatraženim troškovima odlučivati Vrhovni sud Republike Hrvatske prilikom donošenja odluke povodom navedenog prijedloga. Tužitelju nije priznat trošak za sastav podneska od 17. ožujka 2026. uz kojeg dostavlja dokaz o uplati predujma vještačenje jer nije bio potreban za vođenje ovog postupka budući da sud ima uvid u izvršena plaćanja. Tužitelju nije priznat trošak dolaska na ročište za objavu presude budući da na isto nije pristupio. Osim troškova zastupanja, tužitelju su priznati troškovi vještačenja u ukupnom iznosu od 550,00 eura jer je navedeni trošak bio nužan za donošenje odluke u ovom predmetu. Tužitelju je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 87,34 eura, koju sudsku pristojbu je tužitelj uplatio prilikom podnošenja tužbe. Tuženiku je naloženo da tužitelju na ime naknade troškova ukupno plati 960,08 eura zajedno s pripadajućom zateznom kamatom sukladno odredbi iz čl. 29. ZOO-a, zbog čega je odlučeno kao pod točkom II. izreke ove presude, dok je tužitelj odbijen s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu parničnog troška kao neosnovan, zbog čega je odlučeno kao pod točkom III. izreke ove presude.

35. Na trošak je tužitelju dosuđena i zatezna kamata od presuđenja na cjelokupni iznos troškova, na temelju odredbe iz čl. 151. st. 3. ZPP-a, zbog čega odlučeno kao pod točkom II. izreke ove presude.

U Krapini 27. kolovoza 2026.

S u d a c:

Barbara Čuček

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove je presude dopuštena žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisano, u roku od 15 dana od dana primitka pismenog otpravka istog.

DOSTAVITI:

1. Snježana Burić, odvjetnica iz Pregrade, Ul. Stjepana Radića 2, putem e-Oglasne ploče
2. Kruno Knežević, odvjetnik iz OD Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., sa sjedištem u Zagrebu, Lopašićeva 6, putem e-Oglasne ploče

Broj zapisa: **9-3088c-3f01a**

Kontrolni broj: **0915a-203d6-effa3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.